

Septuagesima 2015 (31-624-614 v.1-6 / 615 v.9-14-360-752 v.4-5)

”Er dit øje ondt, fordi jeg er god”?

Lad dette Jesus-citat fra dagens tekst være en overskrift på denne lille prædiken.

Denne søndag er den niende søndag før påske og kaldes septuagesima hvilket betyder den halvfjerdsindstyvende – underforstået - dag inden påskesøndag.

Nu er der godt nok ikke 70 dage til påskesøndag, men kun 63 dage – men sådan er der så meget. Søndagen i dag er således optakten til påkehøjtiden – fejringen af Kristi opstandelse fra de døde.

Om min kollega pastor Per Ramsdal er nået så langt i sin efteruddannelse om 63 dage - at han tror på at Kristus stod op fra de døde påskesøndag vil vise sig. Men spørgsmålet er vel - kan man egentlig lære noget sådant? kan man lære at tro?

Det kan bestemt være svært – ja ligefrem menneskeligt at bringes i anfægtelse. For som mangan lærd teolog gennem tiderne har sagt – så er tvivlen troens følgesvend.

Sådan tvivlede apostlen Thomas på den opstandne Jesus –men Jesus mødte ham ikke med fordømmelse men derimod med ordene: ”Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende”. Og da Thomas da udbrød: ”Min Herre og min Gud”! sagde Jesus: ”Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror”.

Dagens læsning er en af Jesu mange lignelser.

Og Jesu lignelser har deres rod i den konkrete situation – som han stod i, da han fortalte dem. Men sådan har vi ikke fået dem overleveret – derimod har vi fået dem overleveret i den sammenhæng ur-kirken stod i.

Lignelserne er således sat ind i en forkyndelse og belæring af menigheden. Og dagens lignelse er ingen undtagelse. For lignelsen om daglejerne i vingården lader Matthæus være fortalt til Jesu disciple – efter at disciplen Peter siger til Jesus: »Se, vi har forladt alt og fulgt dig. Hvad får så vi?«

Det er det, man kan kalde et slet skjult krav!

Jesu svar til Peter slutter med: "Men mange af de første skal blive de sidste, og mange af de sidste skal blive de første." – og så kommer dagens lignelse efterfølgende – som jo slutter med ordene: ”Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste”.

Ja så – her fik vi så det endelige svar på Peters spørgsmål! Eller?

For den slutning er formodentlig føjet til lignelsen i ur-kirken – og får den til at tale om, at mange er kaldet, men få er udvalgte – så pas på ikke at miste frelsen ved knurren. Eller også taler den om rangfølgen på den yderste dag? Eller også er det en belæring om at der er ligeløn i Guds rige uanset indsatsen. Alle disse muligheder vil jo være gensvar på Peters spørgsmål – om: Hvad får vi så – os der har forladt alt og fulgt dig.

Nu talte Jesus ikke i lignelser for at skjule noget – eller gøre det svært for tilhørerne. Tværtimod fortalte han dem for at åbenbare noget – og det på den tid på en enkel og forståelig måde.

Og sådan er det også med lignelsen om daglejerne i vingården – den er formodentlig fortalt – til skaren – til farisæerne eller de skriftkloge – og ikke til Jesu disciple.

”Er dit øje ondt, fordi jeg er god”?

Er det lignelsens oprindelige slutning? Og ikke: ”Sådan skal de sidste blive de første, og de første de sidste.« Da bliver dens budskab entydigt. For så handler den om menneskets møde med Guds Rige.

Handler om Jesu retfærdiggørelse af evangeliet – det glædelige budskab – over for de kritikere, han mødte – og som knurrede - protesterede - over hans omgang med toldere, syndere og fattige.

De gerninger og ord som er forargelige for de selvretfærdige – og forløsende for de små. En tale – et ord - om det som vil komme – om fuldendelsen – det ondes ende, hvor det skjulte bliver åbenbaret – fattige bliver rige – sultne bliver mætte – de fangne løsladt – og de døde bliver levende.

Det er en tale til den fortabte om, at Jesus Kristus er din tro – for i dig selv har du ingen tro. Et varsel om det som skal komme - påskemorgens mysterium – Kristi opstandelse fra de døde – en hændelse som ikke kan og skal forklares - men kun kan tros.

Og den kristne kirke er blot et ord - der lyder ind i det fortabte. Kirken er alene det genskabende og forløsende ords forkyndelse.

Derfor lyder denne lovprisning ved enhver dåb og begravelse her i kirken: ”Lovet være Gud – vor Herre Jesu Kristi Fader – som har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde”. Sådan indrammes et levet liv ind i troens verden.

Forargeligt for de magtsyge som vil regere - men saliggørende for de fattige der ikke er blevet til andet end det, de er født til – nemlig fanget af livet og født ind i dødens skygge.

Guds kirke er genfødsdens kirke til et levende håb ved Kristus Jesus.

Den Kristus som tog al vor synd på sine skuldre – og skænkede os syndernes forladelse – Guds tilgivelse og et liv i ham, som rækker ud over dødens brod.

Troen er ikke en kappe man bærer udvortes – men derimod noget man bærer i sit hjerte. Og Kristi ord vil til stadighed lyde til den retfærdige og skriftkloge: ”Er dit øje ondt, fordi jeg er god”? Amen